

mõttel henne man, ifs parremba ollewat hulga rahwa perra miina. Sago, mes taht! Lennas siina mitma tõisega, ke ka weel siina rühksiwa ja pelgsiwa ilda ja ilma jäwat. Nemma saiwa ka perale. Ent jo tõmmas linnopüüdjä wõrgo rame kofko, nink kif olliwa finnitabbatu, muud kui ne, ke aigfaste wõrgo olliwa tähhele pandnu nink ärralinanu. Hans, ke ka wõrgun olli nink näggi mihhe forjusest wäljatullewat, üttel saksa-keli: „Nüüd olleme kimbun.“ — Linnopüüdjä römüst sest surest sagist nink naksi holega neid rästid üts tõise perra wäljawõtma, käänd neide kala ümbre nink wissas neid omma suurte märsi. Kui temma pea Hansi henda olles haardnu, sis tännit Hans, disekui temma olles teednu, mes tedda pididi pästma, nink üttel jälle ommist oppitu sõnnust neid: „Kannata, kannata! Sinna jökke, kae ommete! ma olle Kreli tohtri kaswand Hans.“ — Mees heiti eddimält ärra, õtsekui mõnni kawwal waim tedda taht naarda; ent kui ta pea jälle olli omma mele mannu sanu, sis nakse temma ni ligest wäest naarma, et talle pea narust kõttowallo sai. Kui naar mahha jäi, sis üttel temma: „Wai, Hansikenne! siin ei olles ma sinno otsnu: kuidas sinna minno wõrko sait?“ Nink jälle pididi temma ni naarma, et sõlmist wessi wäljatulli, kui Hans tohtri sõnnaga koste nink üttel: „Nisamma ja seperrast nida!“ — Nink se olli wist üts tõisine sõnna; Hans ni häste kui tõise kif olliwa „nisamma ja seperrast nida“, ehk ilma mele ja mõtlemata, ni kui kergemeleliste rästide wiis om, siina wõrko sanu. Siski ennege linnopüüdjä wõisse neid naarda ja neist kui hääst sagist römustada. Ent Jummal lojuste armastajil, ke neid waisid wangituid näiwa, kea ollesse wõdinu omma wabbaust ja ello hoita ja röömsaste siina ja tänna lennata, pididi neid priskid linda halle ollema. — Kif wi-

matfid, et nemma es mõista saksa-keelt kõnnelda, lõppet mees ilma armota ärra; ent Hansi weije temma tohtrile taggasi nink sai hääd löidmisse hindada. Ent siski weel surembat kaswu sai tohter. Et nemma sedda oppetedu rästast nätta saassi, tulliwa nüüd rahwas ka kaugelt temma tohtretamisse alla, nink ni sai temma se kuulsa Hansi läbbi paljo rahha pällida.

Meije olleme sedda sündinu asja kül omman jutun weidi ehitanu, et ta kalendri õstjal kaunimb olles luggeda; ent et rästas Hans wõrgun saksa-keelt kõnnel nink se läbbi sai pästetus, se om tõtteste sündinu.

Mes muud weel? — Kostus: Ka wäiko linda wisist ja kõrrast wõime paljo märki: 1) Wäga hä om, kui ollet middage opnu ja parrajal ajal sedda prugit. 2) Ülliharwaste pässap üts rästas säratsel wisil wõrgust wälja. Parremb om sis rästal, ni kui ka innemissel, henda wõrka eest hoita. 3) Paljo innemisse, ke hennelle wallatul wisil õnne otsewa, omma jo mailma wõrko sanu, kost nemma es pässe. 4) Ütte targa perra miina om parremb kui rummala rahwa hulga perra. 5) Mes sa kergemelega teet, se wõip sulle sures rasseusses miina. — Hoitko tõtte waim kif meije luggejid se eest!

F. S.

Tarto-lina ärrapallanu tomifirriko wannu parrajänu müri kanno.

(Kae pilt kalendri een.)

Wanäl ajal, kui Tarto-linan 40,000 inemist olliwa ellaman, nink neljan firrikun (neide sean üts weine firrik) jumalaorjust peti, sis olli tomifirrik lige suremb nink uhkemb. Temäl olli 260 jalga piuta, 110 jalga laijuta nink torniga 280 jalga forruta. Tedda nakkati jo 1224. aastal Tarto piiskopi Häärmani I wallitsuse al üllesteggema, selsamal ajasta-